

R VAN **RIESSEN**

EEN ANNE KRAMER-THRILLER

DE LOKVOGEL

Proloog

Ze heeft geluk; ze is de enige wachtende bij de bushalte. Ze heeft de kleine jerrycan in het plastic boodschappentasje verpakt. Hij past prima in het boodschappennet van de rollator.

Haar grote hoed bedekt voor een deel haar gezicht; die donkere zalf stinkt walgelijk.

Ze kijkt opzij wanneer ze het geluid van de dieselmotor hoort naderen. Haar adem stukt. Hij zit achter het stuur. Ze is even bang geweest dat hij er niet zou zijn, maar alles klopt zoals ze het heeft uitgedacht.

De bus stopt met piepende remmen. De deur van het busje zwaait open. ‘*Guten Morgen,*’ zegt hij. Die stem...

Ze bromt een groet terug, precies zoals de keren daarvoor. Terwijl ze doet alsof het haar moeite kost, draait ze hem haar rug toe en stapt de twee treden omhoog, de rollator meetrekkend.

Hij komt niet achter het stuur vandaan om haar te helpen, zegt niets, laat haar ploeteren. Natuurlijk. Zo gaat het steeds.

Er zitten zoals altijd in de afgelopen week twee andere mensen in de bus, een echtpaar vermoedt ze. Die zullen, als alles klopt, zo dadelijk uitstappen bij het verzorgingshuis. Routines...

Hij moet haar volgen in zijn spiegel, weet ze. Maar wat hij ziet, is een oude vrouw met een rollator die zich met pijn en moeite op de zitplaats achter de chauffeur wurmt.

De deur gaat dicht en het busje trekt op.

Ze staart uit het raam. Dan naar zijn rug. Zijn dikke nek. Hij is een tijdje niet naar de kapper geweest, constateert ze nuchter. Nekharen krullen over de kraag van zijn uniformjasje.

Hij stopt bij de volgende halte. Er staat niemand, maar kennelijk moet hij verplicht stoppen en wachten. Ze staan er een minuut of wat. Dan geeft hij gas en gaan ze verder.

Het klopt. Alles klopt.

In de verte doemt het verzorgingshuis op. Hij rijdt door tot aan de voordeur. Het echtpaar komt moeizaam overeind en schuifelt tussen de stoelen naar voren.

'*Danke veelmals.*' De oude dame knikt hem vriendelijk toe.

'*Wiedersehen,*' zegt hij tegen hen en kijkt toe hoe ze uitstappen.

Ze herkent zijn stem. Vooral die. Uit duizenden. En ze weet het.

De deur sluit en hij trekt voorzichtig op, het ochtendverkeer in.

Het is zover. Zo dadelijk zal hij de bus weer stilzetten bij de halte achter het park. Weer voor een nutteloze minuut wachten.

Snel zoekt ze in het plastic tasje naar de dop van de jerrycan en draait die eraf. Dan haalt ze de schenktuit uit haar jaszak en draait die op de tast erop.

De bus draait de halte al op wanneer ze de jerrycan met tasje en al uit het net van de rollator trekt en de tuit in de gleuf onder de dikke glasruit steekt.

Hij zal het niet snel genoeg merken, heeft ze bedacht. Ruiken komt te laat. Een flinke scheut benzine loopt

over het rugpand van zijn jasje en drupt op de grond.

Hij stuurt in de richting van de parkeerhaven. Van wat ze achter zijn rug doet, heeft hij geen weet. De spiegel geeft geen uitzicht op wie er pal onder zit.

Ze prijst zichzelf om hoe het gaat, om wat ze heeft uitgedacht. En om wat ze gaat doen.

Ze legt de jerrycan op zijn kant, de tuit naar beneden. Benzine gulpt op de stoelzitting naast haar; het zal branden als een fakkel.

Hij brengt de bus tot stilstand en ze staat razendsnel op, de aansteker in haar handen. Haar duim gaat over het wielkje, maar er gebeurt niets. Een vonkje, geen vlam. Haar handen trillen. Ze ziet dat hij al achter het stuur omhoogkomt.

Ze houdt haar adem in, maant zichzelf tot kalmte. Opnieuw gaat haar duim over het wielkje. Nu komt er wel een vlammetje, het verlicht even haar gezicht. Snel houdt ze de aansteker vlak bij de zitting. Die vat direct vlam.

Ze weet dat het gedaan is, loopt vlug naar de deur en drukt die open. Hij roept iets tegen haar, maar ze negeert hem. Met een sprongetje is ze buiten, net op het moment dat hij voor het eerst schreeuwt. Krijst.

Ze kijkt zelfs niet om wanneer ze hem hoort. Ze sprint weg. Pas twintig, dertig meter verder houdt ze in. Wanneer ze zich omdraait, ziet ze de vlammen in de bus; de voorkant is al één grote vuurzee.

Ze geniet van de aanblik van zijn brandende gestalte die de bus uit struikelt, een pilaar van vlammen.

Hier heeft ze van gedroomd, dit is haar ultieme wraak. De man brult nog één keer in doodsnoed, maar het geluid verstomt snel.

Dit kán hij gewoonweg niet overleven. Ze loopt verder weg, naar het groene houten bankje onder de lindeboom. Ze rent niet, heeft geen haast. Dan gaat ze zitten om te wachten totdat ze komen.

*

Anne haalt het grote theeglas uit het kastje en schenkt het hete water in. De damp slaat even tegen haar gezicht, een geruststellend, huiselijk gevoel.

Stilte. Rust. De vakantie is voorbij. De kinderen zijn vertrokken nadat ze haar hebben afgezet. Van Jacob hebben ze op Schiphol afscheid genomen. Ze denkt even aan zijn aarzelende blik die hij de laatste dagen vaker heeft gehad.

De stilte in huis voelt anders dan voor de vakantie. Minder scherp, maar ook minder duidelijk. Ze denkt onwillekeurig aan hem, aan de gesprekken die ze hebben gevoerd, aan wat ze alsnog tussen elkaar hebben uitgesproken.

Zal ze hem bellen? Of is het beter het nu even te laten rusten? Want ze heeft dat eerder gedaan: hem gebeld op een moment dat de druk te groot werd, toen alles zich opstapelde en zij iemand nodig had die haar kende zonder verdere uitleg. Het was een reflex geweest, bijna instinctief.

Anne schudt haar hoofd. Zeker, hij heeft na al die tijd nog steeds zijn charmes, maar zij is ouder, niet meer zo snel onder de indruk en al helemaal niet snel van haar stuk.

Ze pakt de krant van de salontafel en bladert gedachte-

loos. Haar blik glijdt over koppen en foto's tot hij blijft hangen bij een kleiner bericht, halverwege pagina drie. BUSCHAUFFEUR IN BRAND GESTOKEN. Geschreven door Paul de Bie. Die moet ze ook nog eens bellen, bedenkt ze zich.

Ze leest. Na vier regels fronst ze haar voorhoofd. Haar ogen worden groot van verbazing.

Martin Capinski. Daar is er maar één van. Inderdaad, Paul schrijft het even verder. In brand gestoken? De Duitse politie heeft inmiddels een aanhouding verricht. Zou dat...? Capinski!

Anne legt de krant langzaam op haar schoot. De park-verkrachter. Hij heeft destijds maanden van haar leven beheerst. Doodsangst. Ze voelt hoe haar ademhaling even sneller gaat. Hoe een oud, vertrouwd gevoel zich aandient, diep vanbinnen. Alsof iemand zojuist een deur naar het verleden op een kier heeft gezet die 20 jaar lang gesloten is geweest...

Anne sloeg de dossiermap dicht.

‘En meer informatie hebben we echt niet?’

Herman van Hoogen zweeg even. Hij draaide bedachtzaam aan het puntje van zijn snor, een kenmerkende gewoonte van hem.

‘Nee,’ zei hij uiteindelijk. ‘Dit is het. Meer zit er niet in.’

Anne zuchtte. ‘Vertel het nog eens. In één lijn.’

Herman knikte en schoof iets rechter op zijn stoel.

‘Uit de aangiften komt een vrij consistent beeld naar voren. De dader richt zich vrijwel uitsluitend op vrouwen die in de parken aan het sporten zijn. Hardlopers, meestal.’

‘Alleen vrouwen,’ zei Anne.

‘Ja. Vaak net na een rondje. Ze zitten uit te hijgen op een bankje, drinken wat, eten iets. Dat soort momenten.’

Hij keek haar aan. ‘Ze zijn met zichzelf bezig. Rekken, strekken, spieroefeningen. Ze letten nauwelijks op hun omgeving.’

Anne tikte met haar pen tegen het dossier. ‘En herkenning?’

Herman schudde zijn hoofd. ‘Geen enkele. In alle aangiften hetzelfde verhaal. Altijd een zwart jack met een capuchon. Daaronder draagt hij een bivakmuts. Geen van de slachtoffers heeft zijn gezicht kunnen zien. Dat blijft volledig uit beeld.’

‘Slim,’ mompelde Anne. ‘Hij kan die muts op zijn hoofd hebben zonder dat het iemand opvalt. Hij heeft die capuchon eroverheen. Net voor hij toeslaat, trekt hij die muts met één beweging over zijn hoofd. Soort handelsmerk.’

‘Dat vond de pers ook,’ zei Herman droog. ‘Die doken er meteen bovenop. Groot uitgepakt. Vergelijkingen met eerdere verkrachtingszaken, sensationele koppen.’

Hij trok een gezicht. ‘En ze zijn zelfs aangeefsters gaan benaderen. Brutaalweg. Met vragen om tot in detail te beschrijven wat hen was overkomen.’

Anne kneep haar ogen even dicht. ‘Met als gevolg?’

‘Voorspelbaar,’ zei Herman. ‘Na een paar publicaties werd het stiller in de parken. Jonge vrouwen gingen er niet meer alleen hardlopen. Het hield gewoon op.’

‘En dus ook geen aanrandingen meer.’ Ze glimlachte meewarig. ‘Toch nog ergens goed voor, het journaillie...’

‘Precies. Geen slachtoffers, geen nieuws. Het onderwerp verdween.’

Hij hield even stil. ‘Tot een paar weken later. Toen was er ineens weer een verkrachting.’

Anne keek op. ‘Alsof hij wachtte.’

‘Dat deed hij ook,’ zei Herman zonder aarzeling. ‘Voor ons was dat vrij snel duidelijk. Hij volgt de publiciteit kenmerkend. Hij wacht tot de ophef voorbij is.’

‘Slimme vent,’ zei Anne.

‘Te slim,’ antwoordde Herman. ‘Hij loopt waarschijnlijk gewoon rond als een onschuldige wandelaar. Zo’n type dat de hond uitlaat. Groet de langsfietsende agenten vriendelijk. Misschien spreekt hij ze zelfs aan, wenst ze succes.’

[LEES VERDER IN HET BOEK]